

Franks vader was de **KONING VAN HET CIRCUIT**. Hij was de meest fantastische autocoureur die men in de stad ooit aan het werk had gezien. Van overal in het land kwamen mensen naar het circuit om hem te zien racen. Niemand won vaker dan hij. Week na week, maand na maand, jaar na jaar hief Gilbert trofeeën boven zijn hoofd en juichte een menigte hem enthousiast toe.

**'GILBERT IS DE BESTE!
GILBERT IS DE BESTE!
GILBERT IS DE BESTE!
GILBERT IS DE BESTE!'**

Het leven was een feest. Franks vader was de held van de stad en iedereen wilde hem ontmoeten. Als hij met zijn zoontje pastei met aardappelpuree ging eten, schepte de eigenaar van de zaak dubbele porties voor hen op en liet hij hen zelfs niets betalen. Als ze samen door de stad liepen, toeterden mensen in voorbijrijdende auto's ...

TOET!

TOET!

... en wuifden ze naar hen met een brede glimlach. Frank gloeide altijd van trots als dat gebeurde. Hij kreeg van zijn leraar wiskunde zelfs een hoger cijfer nadat hij de man een foto had gegeven. Die was op een ouderavond genomen van hem en zijn vader. Niemand was een grotere fan van Gilbert dan zijn eigen zoon. De jongen bewonderde zijn vader mateloos. Gilbert was zijn held. Frank wilde later ook een fantastische autocoureur worden. Hij droomde ervan ooit met **QUEENIE** te kunnen racen.

Je vermoedde het vast al wel: vader en zoon leken erg op elkaar. Ze waren allebei klein en mollig en ze hadden flaporen. Frank zag eruit alsof iemand zijn vader in een krimpmachine had gestopt. Als de jongen op school om zich heen keek, wist hij dat hij nooit de **grootste** of de *knapste* of de **STERKSTE**